

- הנהגה מקרבנות מזבח – דמי מעילתו נופלים למזבח.
בכלל זה כשנהגה מחטאת כשהיא חיה, דמי מעילתו באים לנדבת ציבור (זבח תודה).
הנהגה מקרבנות ציבור – דמי מעילתו לנדבת ציבור.
מקדשי בדיק הבית – לבדק הבית.

דף י

- טו. א. הנהגה מבשר קדשי קדשים שנטמא – מה דינו?
ב. אימורים שהעלם על גבי המזבח – האם יש בהם מעילה?
א. אמר רבא: הנהגה מבשר קדשי קדשים שנטמא – פטור. ואף על פי שיש בו עדיין מצות שריפה בקודש, כבר יצא מכלל קדשי ה'.
א. פרשו התוס' שמדובר כשנטמא או כשנהגה (לגרסת צ"ק) אחר זריקת הדם, אבל קודם זריקה – יש בו מעילה [ואפשר שאם נטמא קודם זריקה, אף אחר זריקה מועלין – לר' אליעזר הסובר אין זריקה מועלת ליוצא]. ויש חולקים וסוברים שמדובר קודם זריקה.
ב. האוכל בשר קדשים טהורים – חייב. ובתורי"ד (שבת כה.) כתב שאינו חייב לשלם קרן וחומש אלא אשם.

- ב. אימורי קדשים קלים שהעלם על גבי המזבח (ומשלה בהם האור. רש"י. וא"צ שתצית האור ברובן. ע"ע חו"א מנחות כב, יז; אבנ"ז או"ח עג), אפילו לא נתאכלו עדיין – אין בהם מעילה.
רש"י ותוס' פרשו שמדובר לאחר זריקה ואעפ"כ אין מועלים בהם, שלא כקדשי קדשים שאפילו אחר שנעשו אפר מועלים בהם, כדלעיל – לפי שקדושתם קלה יותר (עתוס').
ואולם הרמב"ם כתב שיש מעילה בקדשים קלים אפילו אחר שנעשו אפר. וכנראה מפרש דברי רבא שמדובר כשהעלן על המזבח קודם זריקה (ויש פירושים נוספים).

- טז. הקומץ, הלבונה, הקטורת, מנחות כהנים ומנחת נסכים – מה דינם לענין מעילה, פסול במגע טבול-יום מחוסר-כפורים ובלינה, וחיוב אכילת פיגול נותר וטמא?

הקומץ הלבונה והקטורת מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים – עולים כליל על המזבח ואין להם מתירים אחרים; –
מועלים בהם משהוקדשו קדושת פה.
הוקדשו בכלי – הוכשרו ליפסול בטבול-יום מחוסר-כפורים ובלינה. ומאותה שעה ואילך חייבים עליהם משום אכילת נותר וטמא (אבל לא מקודם לכן, שנאמר אשר יקרב – משיקדש בכלי ויהא ראוי להקרבה), שהרי אין להם מתירים וראויים להקרבה מיד, אבל משום פיגול אין חייבים עליהם כלל כיון שאין להם מתירים (ופיגול נאמר בענין שלמים שיש להם מתירים. משא"כ חיוב טמא אמור בכל הקדשים, כל איש אשר יקרב אל הקדשים... וכן נותר נלמד מטמא).

- א. יש מי שכתב שאין בקומץ ובלבונה חיוב אכילת נותר וטמא אלא משעלו על המזבח ומשלה האור ברובן, אבל קודם לכן הלא אין כאן הרצאה. ואולם מנחת כהנים וכדומה שאינם מחוסרים הרצאה, חייבים עליהן משום נותר וטמא (עפ"י משנה למלך – בדעת רבנו תם). והחזו"א חולק.

- ב. לדברי רבי שמעון (בזבחים מה), דברים שאין דרכם להאכל כגון לבונה וקטורת – אין חייבים עליהם משום טומאה. וחכמים חולקים (והבשר – לרבות).
 ג. מנחת נסכים; לדעת רבי מאיר (בזבחים מג), כשהנסכים באים עם הזבח חייבים עליה משום פיגול.

פרק שלישי; דפים י – יא

יז. מה דין מעילה בחטאת שעברה שנתה ושאבדה?

חטאת שאבדה ונתכפרו בעליה באחרת, ואחר כך נמצאת – תמות. לא נהנים בה ולא מועלים. רש"י כאן כתב שחייב לשלם קרן, כדין מעילה דרבנן. ולעיל (ג) הוכיח שפטור אף מקרן אלא איסור הנאה בעלמא הוא מדרבנן. וכ"כ התוס' (יא):
 וי"א שהאיסור להנות הוא מן התורה (ע' בתשובות הרי"ד י. וע"ע מקדש דוד יט, ט; ישועות מלכו יו"ד עא; פרי יצחק ח"ב לד; חרושי הנצי"ב תמורה כא; אבן האול מעילה א, ו; קה"י חולין כב).
 אם לא נתכפרו באחרת – מועלים בה שהריהי קדושה לדמיה, לנדבה.
 נמצאת ואחר כך נתכפרו הבעלים באחרת; לפרש"י, אם יש תרתי לריעותא, שאבדה ועברה שנתה או אבדה ובעלת מום – תמות, אבל אם היא תמימה וראויה, ונמצאת קודם כפרה – תרעה עד שתסתאב לדעת חכמים.
 והתוס' סוברים שאין חילוק בין תמימה לבע"מ, בכל אופן אם נמצאת ואח"כ נתכפרו – רועה ונפדית, לחכמים [ולר"ש, בכל אופן תמות]. וכן משמע בדעת הרמב"ם והסמ"ג.
 אין חילוק אם עברה שנתה או נפל בה מום קודם לאבידתה או לאחר מכן (זבח תודה). ע"ע פרטי הדינים בתמורה כא–כג.
 אם לא אבדה, ונפל בה מום – תיפדה ויביא בדמיה חטאת אחרת. וכן כשעברה שנתה ולא אבדה – אמר ריש לקיש (תמורה כב): תרעה עד שתסתאב ותיפדה. ואמנם אין הדבר מוסכם (ע"ש בגמרא וברש"י ותוס'). והלכה כריש לקיש.

שאר דיני מעילה בחטאות המתות נתבארו לעיל ב ז.

דף יא

יח. מה דין מעילה בדברים דלהלן?

- א. מעות שהפריש הנזיר לנזירותו, כשהנזיר חי וכשמת.
- ב. מעות שהופרשו להבאת קנין.
- ג. דם קדשים.
- ד. נסכים.
- ה. תרומת הדשן.
- ו. אברי שעיר המשתלח.
- ז. בגדי כהונה שנשתמש בהם כהן גדול ביום הכפורים.
- ח. עגלה ערופה.
- ט. דשון מזבח הפנימי והמנורה.